

นักศึกษาพยาบาลกับการบำเพ็ญบุญ

ชาลินี สุวรรณตรี *

Chalinee Suwannatee *

ฉันเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 จะมาเล่าสู่กันฟังเกี่ยวกับชีวิตนักศึกษาพยาบาลกับการบำเพ็ญบุญ ว่าพวกเขาบำเพ็ญบุญกันอย่างไรบ้าง แต่ก่อนอื่นต้องขอกล่าว ณ ที่นี้ว่า ตัวฉันนั้นไม่ได้อยากเรียนพยาบาล เวลาเมื่อไรถามว่าอยากเรียนอะไร สอดคิดที่ไหนบ้างหรือยัง ฉันก็ตอบแต่ว่า “ยังไม่รู้เลยค่ะ” “คิดที่ไหนก็เรียนที่นั่นค่ะ” และแล้วโชคชะตาก็ดลบันดาลให้ฉันสอบติดพยาบาล พ่อ แม่ ตา ยาย ญาติพี่น้องทุกคนดีใจกันหมด ส่วนตัวฉันนั้น รู้สึกดีใจนิดหนึ่งที่ว่าอย่างน้อยก็มีที่เรียนแต่ในเมื่อคนมันไม่ชอบจะให้ทำยังได้ จึงตัดสินใจบอกพ่อกับแม่ว่า “หนูไม่อยากเรียนเลย” ฉันทุกใจใจมากจนนอนร้องไห้เพราะไม่อยากเรียน จนแม่พูดขึ้นมาว่า “เรียนใกล้บ้านดีแล้วลูก จะได้ไม่เสียค่าใช้จ่ายมาก เงินทองตอนนี้หายาก” ด้วยคำพูดของแม่ในตอนนั้นทำให้ความคิดของฉันเริ่มเปลี่ยนและเข้าใจมากขึ้น หลังจากนั้น ฉันก็ลงเอยด้วยการเข้าเรียนพยาบาล และเป็นนักศึกษาพยาบาลเต็มตัว ด้วยความที่ฉันเป็นคนที่ยังเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ไม่ขยันมาก แต่ก็ไม่เกียจคร้านจนเกินไป ในการเข้ามาเรียนพยาบาล ฉันได้ตั้งมั่นกับตัวเองไว้ว่าจะตั้งใจเรียนให้มากที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้ และทำให้เต็มที่ทั้งเวลาเรียนและเวลาทำกิจกรรม เมื่อเวลา 1 ปี ผ่านพ้นไปกับการเรียนวิชาพื้นฐานต่างๆ ฉันยังคงมีความคิดและคำถามอยู่ว่า “นี่มันใช่ทางที่ฉันเลือกแล้วหรือ” แต่พอได้เรียนในชั้นปีที่ 2 ซึ่งจะเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติการพยาบาลมากขึ้น และมีการขึ้นฝึกปฏิบัติงานจริงบนหอผู้ป่วย โดยการขึ้นฝึกปฏิบัติในชั้นปีที่ 2 นั้น เป็นประสบการณ์ครั้งแรกสำหรับชีวิตนักศึกษาพยาบาลทุกคน รวมถึงตัวฉันด้วย ซึ่งการจะไปประกอบวิชาชีพพยาบาลได้ต้องมีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยจนครบหลักสูตร

การขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยครั้งแรก ฉันรู้สึกได้เลยว่าตื่นเต้นและประหม่ออย่างมากที่จะได้ทำการพยาบาล ทำหัตถการต่างๆ ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมาปฏิบัติจริงกับผู้ป่วย ผู้ป่วยคนแรกที่ฉันได้รับมอบหมายนั้น ฉันจำได้ว่าผู้ป่วยถูกตัดนิ้วโป้งเท้าออก ซึ่งจะต้องมีการทำหัตถการคือ การทำแผล และพบว่าผู้ป่วยมีความเจ็บปวดที่บริเวณแผล ซึ่งตอนนั้นฉันได้มีโอกาสพูดคุยให้กำลังใจผู้ป่วย และแนะนำเรื่องการดูแลตนเองเมื่อกลับบ้าน ซึ่งการที่ฉันได้ทำการพยาบาล และได้ให้คำแนะนำแก่ผู้ป่วยก่อนกลับบ้านนั้น มันทำให้ฉันรู้สึกภูมิใจมากที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมและฟื้นฟูสุขภาพของผู้ป่วย ถึงแม้ว่าจะไม่มากก็ตาม เมื่อผู้ป่วยในความดูแลได้กลับบ้าน ซึ่งแน่นอนที่ฉันต้องหาผู้ป่วยคนถัดไปมาดูแล ผู้ป่วยที่ฉันได้ดูแลคนถัดมานี้ เป็นคุณตาที่ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ ขาหัก ฉันได้ดูแลคุณตาตามแผนการปฏิบัติงานที่วางไว้จนครบตามเวลาที่กำหนดของการฝึกคือ ผู้ป่วยหนึ่งคน ดูแล 2-3 วัน ซึ่งในวันสุดท้ายของการดูแล อยู่ดี ๆ คุณตาบอกฉันว่า “ไอ้หนู เอากระดาษกับปากกามาเตรียมจดนะ แล้วก็พนมมือขึ้น” ฉันก็พนมมือขึ้นอย่างงงๆ แล้วคุณตาก็บอกว่าจะให้คาถาแคล้วคลาดปลอดภัย คาถาเรียนแก่ จนผู้ป่วยเตียงข้างๆ คุณตา เขวี้ยงขึ้นมาว่า “นอนด้วยกันอยู่ตั้งหลายคืน ยังไม่ได้คาถาบ้างเลย นอนกลัวมาตั้งหลายคืน” จากนั้นทุกคนต่างก็หัวเราะออกมา กับคำพูดของผู้ป่วยเตียงนั้น คุณตาบอกว่าที่ให้คาถานี้เพื่อเป็นการขอบคุณที่ฉันได้ดูแลคุณตา เพราะคุณตาไม่มีอะไรจะให้ นอกจากคำอวยพรและคาถาจากความเชื่อของคุณตา หลังจากนั้น ฉันก็เปลี่ยนไปดูแลผู้ป่วยคนใหม่ เป็นคุณตาเหมือนกัน คุณตาเป็นแผลเนื้อตายที่เท้าจากเบาหวาน คุณตาท่านนี้เป็นคนสนุก เฮฮา ชอบชวนคุย

* นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี

เล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟัง ในการดูแลผู้ป่วยนั้น ปกติแล้ว ผู้ป่วย เบาหวานจะได้รับการเจาะเลือดที่ปลายนิ้วเพื่อตรวจวัดระดับน้ำตาลก่อนอาหาร มีครั้งหนึ่งที่ฉันต้องเจาะปลายนิ้วให้คุณตา ฉันยังไม่ทันเดินไปถึงเตียงที่คุณตานอน คุณตาก็ชูนิ้วกลางขึ้นมาให้เจาะอย่างมั่นใจและมีอสังเก็เล็กน้อย ฉันและเพื่อนที่มาเจาะคู่กันถึงกับตกใจนิ้วที่คุณตายกขึ้นมา คุณตาพูดแล้วอมยิ้มว่า พร้อมแล้ว เลือดจะหมดตัวแล้ว มาเอาเลือดไปให้หมดเลยนะ

ในการขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยนั้น จะมีการสลับเปลี่ยนกันไปตามหอผู้ป่วยต่างๆ ทำให้ฉันได้พบผู้ป่วยในหลากหลายรูปแบบ ซึ่งผู้ป่วยที่ฉันได้ดูแลในหอผู้ป่วยใหม่นี้ เป็นคุณป้าที่ศีรษะของท่านไม่มีเส้นผม ลักเส้นจากการทำเลิมน้ำบาด ครั้งนี้ป้ามารักษาด้วยเรื่องข้อเท้าอักเสบติดเชื้อ ป้าจะรักนักรักศึกษาพยาบาลมาก เนื่องจากนักศึกษาพยาบาลจะคอยดูแลทุกอย่าง และป้าบอกกับฉันว่า ถ้าพวกฉันฝึกงานเสร็จ ป้าต้องเหงาแน่ๆ ลูกก็ไม่ค่อยมาเยี่ยม จากนั้นป้าก็น้ำตาไหล ฉันสัมผัสได้ถึงความรักที่ป้ามี ซึ่งเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาในระหว่างการฝึกปฏิบัติงานนั้น ทำให้ฉันเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคล เข้าใจความทุกข์ที่เกิดขึ้นกับผู้ป่วยที่ฉันได้ดูแลมากขึ้น และการที่ฉันได้ขึ้นฝึกปฏิบัติการพยาบาลบนหอผู้ป่วยนั้น นับเป็นความโชคดี

ของฉันอีกอย่างหนึ่งเลยก็ว่าได้ ที่ฉันได้อาจารย์ประจำกลุ่ม ในการขึ้นฝึกที่มีคุณธรรมและมีจรรยาบรรณวิชาชีพสูงมาก ๆ อาจารย์ท่านนี้จะคอยบอกคติประจำตัวในการปฏิบัติงาน อยู่เสมอว่า ให้เรามีความสุขทุกเรื่องที่เราทำ ปฏิบัติกับผู้ป่วยเหมือนญาติหรือพ่อแม่ของเรา โดยให้ปฏิบัติงานด้วยหัวใจของความเป็นมนุษย์ ซึ่งก็เปรียบเสมือนการบำเพ็ญบุญอย่างหนึ่ง แม้เราจะไม่ได้เข้าวัดทำบุญเหมือนผู้อื่น แต่เราบำเพ็ญบุญทุกวันกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง ให้เขาได้พ้นจากความทุกข์กาย ทุกข์ใจ จากคำสอนของอาจารย์และการกระทำที่อาจารย์แสดงให้เห็นในเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้ปฏิบัติงานร่วมกัน เป็นแบบอย่างให้เห็น มันทำให้ฉันคิดว่า ฉันคิดไม่ผิดเลยที่เลือกเรียนพยาบาล และก็คิดไม่ผิดที่ได้เรียนพยาบาลที่วิทยาลัยพยาบาลแห่งนี้ นั่นคงเป็นเพราะโชคชะตาและผลบุญที่ฉันได้ทำมา ส่งผลให้ฉันมาอยู่ ณ จุดนี้ได้มาเป็นครอบครัวเดียวกันในรั้ววิทยาลัยแห่งนี้ ได้พบเพื่อนที่ดี ได้พบอาจารย์ที่เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักศึกษา และได้เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเหลือผู้ป่วยให้พ้นจากความทุกข์กาย ทุกข์ใจ จากโรคภัยไข้เจ็บทั้งปวง ณ เวลานี้ ฉันพูดได้เต็มปากเลยว่า ฉันจะเป็นพยาบาลที่ดี จะดูแลผู้ป่วย จนสุดความสามารถของฉัน